

Biblická čtení:

Izajáš 55, 1-3: „Vzhůru! Všichni, kdo žízníte, pojd'te k vodám, i ten, kdo peníze nemá. Pojd'te, kupujte a jezte, pojd'te a kupujte bez peněz a bez placení víno a mléko! Proč utrácíte peníze, ale ne za chléb? A svůj výdělek za to, co nenasytí? Poslechněte mě a jezte, co je dobré, ať se vaše duše kochá tukem! Nakloňte ucho a pojd'te ke mně, slyšte a budete živi! Uzavřu s vámi smlouvu věčnou, obnovím milosrdenství věrně Davidovi prokázaná.“

List Římanům 9, 1-5: Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém, že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím. Jsou to Izraelci, jim patří synovství i sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení, jejich jsou praotcové, z nich rodem pochází Kristus. Bůh, který je nade všemi, buď pochválen na věky, amen.

Matoušovo evangelium 14, 13-21: Když to Ježíš uslyšel, odplul lodí na pusté místo, aby byl sám; ale zástupy o tom uslyšely a pěšky šly z měst za ním. Když vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto. I uzdravoval jejich nemocné. Když nastal večer, přistoupili k němu učedníci a řekli: „Toto místo je pusté a je už pozdní hodina. Propusť zástupy, ať si jdou do vesnic koupit jídlo.“ Ale Ježíš jim řekl: „Nemusejí odcházet; dejte vy jim jíst!“ Oni odpověděli: „Máme tu jen pět chlebů a dvě ryby.“ On však řekl: „Přineste mi je sem!“ Poručil, aby se zástupy rozsadily po trávě. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal chleby a dával učedníkům a učedníci zástupům. I jedli všichni a nasýtli se; a sebrali nalámaných chlebů, které zbyly, dvanáct plných košů. A jedlo tam na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Pozoruhodný příklad křesťanského povolání

Ježíš se dozvěděl o strašné smrti svého příbuzného bratrance Jana, zvaného Křtitel, a svého souputníka ve víře. Způsob, kterým byl zabit, muselo Ježíše varovat, co nejspíš jednou může čekat také na něj. A tak chtěl být sám, usebrat se, modlit se, sbírat síly a energii k pokračování svého povolání. To se mu ovšem nepodařilo, protože byl vysledován zástupem lidí, který ho obklopil a chtěl slyšet jeho učení, snad toužil i po uzdravování. O jaké nemoci mohlo jít?

Jak reagoval? Neměl vztek, nezlobil se, nebyl frustrován. Jeho reakcí byl soucit. Transformoval svou bolest a smutek nad smrtí Jana, a možná i bolest nad sebou samým, do pocitu soucitu nad bolestmi těch lidí kolem něho. Ježíš proměnil své vlastní pocity v lásku k lidem a uzdravoval je.

Většina lidí i nás má soucit s druhými. Představte si sebe jako jednoho z učedníků, jednoho z dvanácti. Vidíte na vlastní oči, jak se Ježíš stará o lidi (pečuje o ně) a protože cítíte soucit, chtěli byste se připojit a také pomoci. A tak přemýšlíte, co by pro ně bylo v dané chvíli nejlepší a jdete s tím nápadem za Ježíšem. Nebylo by teď nejlepší a nejrozumnější poslat je pryč, aby si stihli koupit (obstarat) nějaké jídlo v okolních vesnicích, místo aby tady pak celou noc hladověli?

Ježíš má vždycky radost, když lidé kolem něho se zabývají starostmi a potřebami druhých. Často však musí s těmi našimi nápady udělat něco překvapivého. Říká nám,

pokud myslíte svou pomoc opravdu vážně, proč se s těmi lidmi nepodělíte? A náš malý nápad s pomocí se nám vrátí jako obrovský a na první pohled neuskutečnitelný, ba nemožný, neřešitelný návrh. A protestujeme. Nejde to udělat, stejně nedokážeme všem pomoci. (Jinak a jinde: to já neumím, nemám čas, nemám síly a energii, nemám ty správné schopnosti.) Máme jen ...

A to je další typický krok, jak Boží povolání funguje. Když se držíme kolem Ježíše (a každý si sám za sebe řekněme, jak nám to jde a čím se ho a kolem něho držíme), napadají nás různé myšlenky, nápady.

Toho dne asi nebylo to nejdůležitější, aby byli lidé nasyceni. Bylo to spíše uzdravování nemocných Ježíšem. Přesto Ježíš nezavrhne tu myšlenku, ale navrhuje dosáhnout cíle jiným způsobem, jinými prostředky. My reagujeme, že je to nemožné, ale přece jen jsme ochotni dát to málo, co máme - třeba to k něčemu přispěje. A samozřejmě to znamená, že sami budeme mít hlad, o něco se musíme rozdělit. Ale už jsme se rozhodli do toho jít. Už nás moc Ježíšova soucitu chytla, a tak to nechceme vzdát.

Co Ježíš přesně dělá s tím, co mu dáme, je velkým mocným tajemstvím víry. Zkuste si představit, jak tam stojíte, zatímco Ježíš obklopen tisíci lidmi, bere ten trošek jídla (sotva 3-5 lidí) a modlí se nad ním. Děkuje za něj Bohu. Láme je a podává tobě a ty dalším, aniž víš, co se to vlastně děje a jak se to děje.

Pán Ježíš bere naše nápady, ty pomyslné chleby a ryby, peníze, smysl pro humor, čas, energii, naše schopnosti, lásku, umělecké obdarování, schopnost mluvit - cokoli nabízíme. Drží je před Otcem, modlí se a žehná. Vrací vše zpět, abychom to použili pro ty, kdo to potřebují.

